

faa vidt, saaledes at man maatte gaa ud fra, at skulde der komme en Overensstemmelse mellem Landsting og Folketinget, saa maatte det være paa de militære Bevillinger, i alt Fald blev der ikke taget noget som helst Forbehold med Hensyn til enkelte Bevillinger, men der blev, som sagt, henvist til, at man skulde søge en Overenskomst fra Folketingets Side med Regeringen om alle Uoverensstemmelserne. Naar saa denne almindelige Henstilling blev gjort Gang efter Gang og yderligere blev styrket ved Udtalelser om, at man vilde støtte Regeringen, at man ikke vilde vælte den og ikke vilde berede den Vanskelighed, ja, saa maatte man jo tro, at kunde man blot blive enig med Regeringen, saa var man over det værste, saa vare vi over Knudepunktet. Ifølge denne Betragtning gjorde vi forfættelige Tilbud, først det bekendte Tilbud om de 35,000 Kr. til militære Bevillinger o. s. v., et Tilbud, jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa her, alle de Herrer kende det meget godt; men da det ikke var muligt at opnaa Overensstemmelse paa dette Grundlag, idet Regeringen fandt det uantageligt, saa viste der sig senere en anden Løsning. Det saa nemlig ud til, at vi dermed vare færdige og ikke kunde komme videre, idet vi ikke kunde gaa højere med de militære Bevillinger, og Regeringen havde erklæret dem for uantagelige. Men saa fremkom der dog en Mulighed, idet Regeringen erklærede, at den kunde gaa med til de tre her foreliggende Punkter, nemlig Bevillingen til Freds-bureauet i Bern, Rentenedsættelsen og saa to ny neutrale Bevillinger, som bleve indsatte i Finansloven paa Betingelse af, at vi kunde gaa noget højere op med de militære Bevillinger. Det var os selvfølgelig meget inod at gaa højere op paa dette Omraade i Hensyn til Betragtninger, jeg tit har gjort gældende i denne Sal og derfor ikke skal komme ind paa; men for Fredens Skuld gjorde vi det, og det lykkedes, som sagt, at opnaa en Overenskomst med Regeringen paa dette Grundlag. Da denne Overenskomst var færdig, havde jeg for mit Vedkommende ikke den fjerneste Anelse om, at denne Overenskomst skulde støde paa Hindringer, og jeg tror, at det var den almindelige Mening baade i og uden for Rigsdagen, at nu vare vi over det hele, nu var Finanslovs konflikten endt. Det var sikkert den Tone, der lød over det ganske Land, i alt Fald havde vi ikke den fjerneste Anelse om, at der skulde komme nogen Modstand fra Landstingets Side, men de følgende Begivenheder have vist det modsatte. Vi havde saa meget mindre Grund til at tro, at der skulde komme virkelig Modstand fra Landstinget mod

denne Overenskomst, som det jo er et gammelt Landstingsstandpunkt, som Landstinget har indtaget de hundrede Gange, at det er Rigsdagens Pligt at forhandle loyalt med Hans Majestæt Kongens Ministre, og det er gentaget atter og atter i forfættelige Udvalg her i denne Sal, at det er som Regel Landstingets Stilling ikke at gaa mod Regeringens Forslag. Da det, som sagt, er et gammelt Landstingsstandpunkt, var der saa meget mindre Grund til at tro, at der nu skulde være Vanskeligheder til Stede. Jeg maa gentage, at det var fjernt fra vor Betragtning, at der i mindste Maade skulde gøres Forsøg paa at berøve Landstinget sin Ret. Smidlertid har, som sagt, Erfaringen vist, at Landstinget har taget det paa anden Maade og fremdeles er mod den almindelige Overensstemmelse og støtter denne Modstand mod Overenskomsten særlig paa disse tre nævnte Bevillinger. Jeg forstaaer det ikke rigtigt, jeg maa sige at jeg baade i dette Øjeblik og tidligere har haft meget vanskeligt ved at forstaa, hvorfor Landstinget er saa ivrig imod Finansloven i det hele taget eller vil, at Finansloven skal strande paa disse tre Punkter, thi det er jo klart, at den vil blive vedtagen i det andet Ting i den af Fællesudvalgets Flertal indstillede Form. For Resten har jeg for et Øjeblik siden faaet Meddelelse om, at Finansloven er bleven vedtagen i Folketinget i denne Form med alle Stemmer mod 6, med andre Ord, at kun 6 stemte mod Flertallet. Det er altsaa dermed givet, at hvis Landstinget vedtager Finanslovsforslaget i en anden Form, saa er det dermed borte.

Man har sagt, at Landstinget satte Pris paa at faa denne Regering fjernet, og det da særlig af den Grund, at man vilde standse Reformarbejdet. Jeg skal ikke komme videre ind paa at tale om den Ting, men vil blot sige, at der er meget, der taler for, at denne Betragtning er rigtig, at Landstingets Modstand egentlig er en Kamp mod dette Ministerium, egentlig er et Forsøg paa at fortrænge dette Ministerium, og vil man spørge hvorfor, saa kan jo Svaret blive forfætteligt. Vi kunne jo sige, at det er vanskeligt at forstaa, hvorfor Landstinget vil af med et Højreministerium. Det er jo ikke et Venstreministerium, det er et Ministerium af Landstingets eget Rød og Blod, gode, gamle Højremænd, saa det er lidt underligt, at Landstinget absolut vil af med et saadant Ministerium. Man har sagt, at Landstingets Flertal ikke holder af, at dette Ministerium i mange Henseender har taget Hensyn til Befolkningens Ønsker i de Forslag, det har forelagt. Der har ogsaa lydt